

Respostes als atacs més comuns contra el pvc

1. El PVC és un material tòxic

El PVC és un material inert i completament innocu. No suposa cap problema per la salut. Precisament per la seva innocuïtat és emprat comunment en sectors que requereixen un alt grau de puresa i qualitat, tals com l'alimentari i al sanitari-hospitalari, on té una àmplia acollida.

A més, la globalitat del seu cicle de vida està molt controlat: els processos de producció del material compleixen els criteris de Cartes Industrials Europees l'objectiu de les quals és minimitzar l'impacte mediambiental. Al llarg de la seva vida útil, en ser un material inert, no reacciona amb cap altre tipus d'element extern, evitant així qualsevol tipus de contaminació. Quan arriben al final de la seva vida útil, els productes fabricats en PVC poden ser reciclats química o mecànicament i tornar a ser utilitzats per la fabricació de nous productes.

2. El PVC provoca càncer

El PVC, com tots els polímers, és un material inert i completament innocu; no pot ser cancerígen, a causa de la seva inèrcia química.

El PVC s'ha estat fent servir des de fa més de 50 anys sense que hi hagi cap evidència ni cap estudi seriós i avalat per la comunitat científica que demostrï que pot ser responsable de la generació de tumors.

3. El PVC està prohibit per al transport d'aigua potable

El PVC és totalment apte per al transport i abastiment d'aigua potable. L'any passat, El Ministeri de Foment i Medi Ambient, a través del CEDEX, van editar la **"Guía técnica sobre tuberías para**

el transporte de agua a presión". En l'esmentada guia hi figuren com a materials recomanats tant el PVC com el PVC biorientat.

4. Les ampolles i envasos de PVC per aliments són perjudicials per la salut...

Tot al contrari. El PVC és un material idoni per a l'envasat de líquids i aliments. Les seves característiques permeten, no només la protecció del contingut davant els agents externs, sino també la perfecta conseravió de les seves propietats. Per exemple, les ampolles de PVC, donada la seva impermeabilitat a l'aire, mantenen millor les característiques dels olis. L'any 1998, la Comissió d'Experts designada pel Ministeri de Medi Ambient, després d'haver estudiat durant 10 mesos aquest material en profunditat, ha destacat les seves excel.lents qualitats com a material d'envasat.

...llavors, per què la majoria d'ampolles son de PET?

Les ampolles són fabricades per empreses embotelladores. Per a aquestes empreses, la part més important del seu mercat correspon a l'embotellament de begudes carbòniques. En aquest cas, el PET té un avantatge competitiu davant la resta de plàstics: la millor conservació dels gasos carbònics.

En altres casos, com ara el del sector mèdic-hospitalari, el PVC és el material escollit ja que conserva els glòbuls vermells millor que qualsevol altre material.

En tots els mercats els materials tènen els seus nínxols.

De qualsevol manera, avui dia encara s'embotellen milers de litres d'aigua i oli en ampolles de PVC.

5. S'han prohibit les joguines de PVC

No s'han prohibit les joguines de PVC. Concretament, al desembre de 1999 la Unió Europea va prohibir de forma temporal els ftalats (un tipus de plastificant) que es fa servir amb el PVC en articles de puericultura destinats a ser introduïts a la boca pels infants menors de tres anys. Va ser una mesura de precaució perquè no n'existia cap de comú validada per tots els països per determinar els nivells reals de migració de ftalats.

Quatre anys després, la UE va publicar un anàlisi de risc científic, d'acord amb un comitè tècnic de control i seguiment format dels Estats membres, en el qual es demostra que el Diisononyl

ftalat (DINP), el ftalat que majoritàriament es feia servir en aquest tipus de joguines, no representa cap risc ni pel medi ambient ni per la salut humana.

A EEUU, el 2003, la Comissió per la Seguretat dels Productes de Consum (US Consumer Product Safety Commission), va reconèixer que el DINP no representa cap tipus de risc i va denegar una petició de prohibició.

6. La indústria del PVC és altament contaminant

La indústria del PVC és un sector capdavanter quant a gestió mediambiental. Incorpora les més altes tecnologies i realitza controls estrictes. No només compleix amb les disposicions normatives vigents a Espanya, la qual cosa garanteix la protecció del medi ambient, sino que va més enllà en comprometre's a fer servir sempre les millors tècniques disponibles als punts de fabricació. Les tres plantes productores de PVC espanyoles compten amb la certificació ISO 14001 de Gestió Ambiental atorgada per AENOR, que garanteix el respecte pel medi ambient.

A més, compten amb la certificació EMAS (Eco-Management and Audit System), que és el màxim nivell internacional de gestió mediambiental. Per obtenir aquesta certificació no només és necessari tenir la certificació ISO 14001, sino presentar també plans que involucrin als propis treballadors en la millora contínua del comportament mediambiental de l'empresa. Adicionalment, aquells qui apliquen l'EMAS han de fer pública una declaració mediambiental que inclou els objectius proposats i els assolits en la millora dels seus efectes mediambientals.

Aquestes certificacions demostren que la indústria del PVC és de les més conscienciades dels reptes i exigències que suposen el màxim respecte al medi ambient i la necessitat de desenvolupar el seu negoci de forma sostenible, i així hi inverteixen.

7. El PVC no es pot reciclar

El PVC és un material fàcilment reciclable. De fet, és el segon plàstic que més es recicla a Espanya, tal i com consta al Pla Nacional de Residus. Amb el PVC reciclat es fabriquen tubs, recobriments per a cables, soles de sabates, lloses, terres, etc.

Actualment existeixen dos tipus de reciclatge: el reciclatge químic (que trenca les mol·lècules de PVC per obtenir les matèries primeres d'origen - també anomenat reciclatge a matèria primera) i el reciclatge mecànic (que tritura els productes de PVC fins a tornar a obtenir una resina que s'incorpora a la producció d'un nou producte).

Per aquests dos tipus de reciclatge es fan servir tecnologies diverses. Una d'elles se'n diu Vinyloop i permet separar el PVC d'altres materials (cautxú, goma, plàstics, vidres, etc.) i obtenir una resina de qualitat similar a les originàries.

8. El PVC no és un material ecològic per a la construcció

Per la seva resistència i llarga durada, el PVC és un material idoni per aplicacions constructives. A més de ser fàcilment reciclable, el seu ús ha permès substituir la fusta en determinades aplicacions, contribuint a disminuir la tala d'arbres. També, el perfecte aïllament tèrmic que proporcionen les finestres, portes i tancaments de PVC contribueixen a l'estalvi energètic. A més, és l'únic plàstic que no depèn en la seva totalitat del petroli, ja que les matèries primeres provenen en un 57% de la sal comú (recurs pràcticament inesgotable) i només en un 43% del petroli.

9. El PVC és responsable de la generació de dioxines

El PVC no incideix en la presència de dioxines al medi ambient en cap de les seves fases. Quant a la producció, la indústria del PVC incorpora les més altes tecnologies i realitza controls estrictes de les seves emissions, que es troben molt per sota dels límits que estableix la normativa vigent. Quant a la incineració, està demostrat que la presència o no de PVC als residus (que d'altra banda és mínima) no afecta al nivell de dioxines emès. Un estudi recent encarregat per la Comissió Europea per analitzar la influència del PVC a la incineració ha confirmat aquest fet.

A nivell nacional, la Comissió d'Experts designada pel Ministeri de Medi Ambient (1998) per analitzar en profunditat el material, va reconèixer que la presència o no de PVC als RSU no tenia cap influència sobre els nivells de dioxines i furans que es formen durant els processos d'incineració dels residus.

10. El PVC es troba en grans quantitats als abocadors

Els residus de PVC suposen una part mínima del total dels residus presents als abocadors. D'una banda, la quantitat d'aquest material destinada a envasos és molt reduïda (no arriba ni al 7% del consum de PVC), d'altra banda, cal destacar que més del 65% de les aplicacions de PVC ténen una vida útil d'entre 15 i 100 anys i es destinen principalment a la construcció, per la qual cosa tampoc formen part dels Residus Sòlids Urbans. Els residus de PVC representen el 0,2% del total de Residus Sòlids Urbans, i menys del 0,4% per al cas dels envasos.

11. El PVC es fa servir principalment per a envasos

Les aplicacions d'envasat representen una part reduïda del total d'aplicacions del PVC. Només el 7% es destina a aquest fi.

12. El PVC es deteriora amb el pas del temps

El PVC és un material altament resistent i de llarga durada. Precisament, més del 65% de les aplicacions de PVC tènen una vida útil d'entre 15 i 100 anys, la qual cosa el fa un material idoni per aplicacions constructives com canonades, revestiments o perfils de finestres. A més, els productes de PVC són molt fàcils de mantenir i no necessiten l'aplicació de cap tipus de producte per a la protecció de la intempèrie.

13. Nombroses ciutats espanyoles han prohibit la utilització del PVC

Alguns partits polítics minoritaris i afins a grups ecologistes radicals han sol·licitat, a proposta d'aquestes organitzacions, l'adopció de mesures que limiten l'ús d'aquest material. A la majoria dels casos, aquesta petició ha estat denegada al ple municipal. La realitat és que en aquests moments només uns 50 municipis a tota Espanya (d'un total de 8.104), la majoria d'ells poblacions petites, han aprovat mocions contràries al PVC (**no prohibint sino recomanant materials alternatius**). A més, pràcticament cap d'aquests municipis han adoptat mesures a la pràctica.

14. Diverses ciutats europees han prohibit l'ús de PVC

A excepció de la prohibició temporal i provisional d'articles de puericultura (que està a punt de ser retirada), no existeix cap país europeu que prohibeixi l'ús del PVC en cap de les seves aplicacions.

15. El PVC és altament inflamable

Tot al contrari, el PVC no és inflamable, es **ignífug** i té un excel·lent comportament davant el foc (classificació M1 segons normativa francesa, B segons les noves Euro-Classes). Són necessàries temperatures molt elevades per començar a cremar i una constant aplicació de la font de calor sobre el propi material per a que aquest comenci a cremar.

Quan les temperatures a las que està sotmès no són prou elevades per cremar, el PVC s'estova (com tots els termoplàstics) però mai degota. Aquesta característica és molt important a l'hora d'evaluar la capacitat de propagació de l'incendi.

A més, al PVC és un material **autoextingible**. Això significa que tan aviat es retira la font de calor, el PVC deixa de cremar. Aquesta particularitat també contribueix a que el comportament del PVC davant el foc sigui millor que altres materials alternatius.

16. El PVC genera àcid clorhídric quan crema

Si es reuneixen les condicions necessàries per a la combustió del PVC, aquest desprèn clorur de hidrògen gas, no àcid clorhídric. Aquest gas no és asfixiant i no presenta un caràcter narcòtic. En canvi, és irritant i detectable a una concentració molt baixa, la qual cosa confereix també la propietat d'alerta. L'HC1 és molt menys perillós que el monòxid de carboni (CO), gas produït per la combustió incompleta de la majoria de les substàncies orgàniques i que en ser incolor i inodor resulta mortal a petites dosis.